तत्र गौरीगुरुः शैलो यत् तस्मिन्नपि मण्डलं ॥ ४३ ॥
तत्र कौरवकौन्तेयसमकालभवान् कलौ ।
आगोनर्दात् स्मरन्ति स्म न द्वापञ्चाशतं नृपान् ॥ ४४ ॥
तस्मिन् काले ध्रुवं तेषां कुकृतैः काश्यपीभुजां ।
कर्तारः कीर्त्तिकायस्य नाभूवन् कविवेधसः ॥ ४५ ॥
भुजतरुवनच्छायां येषां निषेव्य महौजसां
जलधिरसना मेदिन्यासीदसावकुतोभया ।
स्मृतिमपि न ते यान्ति क्ष्मापा विना यदनुग्रहं
प्रकृतिमहते कुर्मस्तस्मै नमः कविकर्मणे ॥ ४६ ॥
येऽप्यासन्निभकुम्भशायितपदा येऽपि श्रियं लेभिरे
येषामप्यवसन् पुरा युवतयो गेहेष्वहश्चन्द्रिकाः ।
ताँल्लोकोऽयमवैति लोकतिलकान् स्वप्नेऽप्यजातानिव भ्रातः
सत्कविकृत्य किं स्तुतिशतैरन्धं जगत् त्वां विना ॥ ४७ ॥
अष्टषष्ट्यधिकामब्दशतद्वाविंशतिं नृपाः ।
अपीपलंस्ते काश्मीरान् गोनर्दाद्याः कलौ युगे ॥ ४८ ॥
भारतं द्वापरान्तेऽभूद्वार्त्तयेति विमोहिताः ।
केचिदेतां मृषा तेषां कालसंख्यां प्रचक्रिरे ॥ ४९ ॥ युग ॥
लब्धाधिपत्यसंख्यानां वर्षान् संख्याय भूभुजां ।
भुक्तात् कालात् कलेः शेषो नास्त्येव तद्विवर्जितात् ॥ ५० ॥